

# РЕШЕНИЕ

№ 186

София, 27.09.2018 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание деветнадесети септември през две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

2. БИСЕР ТРОЯНОВ

при секретаря Илияна Рангелова и с участието на прокурора Петър Долапчиев разгледа докладваното от съдия Троянов наказателно дело № 614 по описа за 2018 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Д. А. Д. против решение № 85 от 26.03.2018 г. по в.н.о.х.д. № 97/ 2018 г., по описа на Пловдивския апелативен съд, Трети наказателен състав, с алтернативни искания за оправдаване поради липса на престъпление, за освобождаване от наказателна отговорност с прилагане на чл. 78а от НК или за преквалифициране на деянието в по-леко наказуем закон по чл. 225б, ал. 3 от НК и налагане на административното наказание, предвидено в състава от Особената част на НК.

Жалбоподателят сочи касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Твърди, че въззивната инстанция е допуснала съществени процесуални нарушения с неправилен анализ и оценка на доказателствата, с неправилно разкрити факти по случая и непълнота на доказателствата, поради което правните изводи за извършеното престъпление и отговорността на дееца за него почивали на предположения. Нарушението на материалният закон е обосновано с липсата на доказателствена обезпеченост, с неправилен отказ да се приложи чл. 78а от НК, тъй като по време на

инкриминираното деяние подсъдимият не е бил осъждан или освобождаван от наказателна отговорност по реда на този институт, както и с неоснователния отказ да се преквалифицира деянието като маловажен случай в по-леко наказуем закон по чл. 225б, ал. 3 от НК.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият Д. А. Д. не взема становище и не изпраща процесуален представител.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна и пледира за потвърждаване на въззивния съдебен акт.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилата жалба, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С решение № 85 от 26.03.2018 г. по в.н.о.х.д. № 97/ 2018 г. Пловдивският апелативен съд потвърдил присъда № 49 от 10.10.2017 г. по н.о.х.д. № 325/ 2017 г., по описа на Старозагорския окръжен съд, с която подсъдимият Д. А. Д. бил признат за виновен в това, че на 25.08.2014 г. в [населено място], за оказана услуга – издаване на медицинско направление за уролог и връчването му на здравно неосигурено лице, получил от П. А. К. имотна облага – сумата от 20 лева, която не му се следва и деянието не съставлява по-тежко престъпление, поради което и на основание чл. 225б, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказания от три месеца лишаване от свобода, изпълнението на което отложил за изпитателен срок от три години, на основание чл. 6б от НК, както и глоба в размер на 100 лева. В тежест на подсъдимия били възложени разноските по делото.

Касационната жалба е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Доводите за допуснати съществени процесуални нарушения са посочени обобщено и без необходимата конкретизация за изричните действия на съда, чрез които не са спазени законовите изисквания, според касатора. Така в касационната жалба не са обосновавани изобщо твърденията за „неправилна оценка и анализ на доказателствата ... неоснователно надценяване на доказателствената стойност на събраните основно в хода на досъдебното производство доказателства... приетите заключения в тази присъда от решаващия първоинстанционен съд от правна страна не кореспондират с установената от доказателствените материали фактическа обстановка... не се събраха достатъчни доказателства, че съм [подсъдимият] участвал в изпълнителното деяние...” и т.н. По този начин е прикрит истинският стремеж да бъдат оспорени за пореден път

фактите по случая, както и тяхната доказателствена обезпеченост. Това е недопустимо, тъй като необосноваността не представлява касационно основание за проверка на въззивния съдебен акт. На тези доводи на жалбоподателя с настоящото решение не може да бъде даден отговор, защото в хода на касационната проверка събраните доказателства по делото не могат да бъдат подлагани на самостоятелен анализ и касационният съд не може да установява нови фактически положения (освен при законовото изключение по чл. 354, ал. 5, изр.второ от НПК, което не е проявено по настоящото дело).

Мотивите на въззивното решение представят по ясен и категоричен начин приетите за установени факти от извършеното деяние и разглеждат с необходимата прецизност събраните по делото доказателства. Показанията на разпитаните свидетелите са възприети съобразно съдържанието се в тях точно изложение на инкриминираните събития и логично пресъздават тяхната хронология. Не е допуснато превратно изопачаване на фактите по случая разкрити с помощта на гласни доказателствени средства. Съпоставяйки отделните доказателства въззивният съд е достигнал до фактологията, описана в първоинстанционната присъда, а обвинението е останало непроменено. Логично и убедително е описана картината на събитията, според която подсъдимият Д., в качеството му на общопрактикуващ лекар, поискал и получил от здравно неосигурената свид. П. К. парична сума от 20 лева, за да ѝ издаде направление за медицинско изследване от специалист на името на здравно осигурената свид. Б. Т., а урологът (свид. С.) не проверил самоличността на прегледаната пациентка К.. Фактите са потвърдени и от приложените по делото медицински документи и заключение на съдебно-почеркова експертиза. Фактическата обстановка е изведена съобразно приобщените по делото доказателства, които прецизно са били обсъдени и надлежно приети от въззивната инстанция. Без основание подсъдимият Д. настоява на защитната си тезата, че не е извършил инкриминираното му престъпление, защото не е заловен с белязани банкноти. Въззивният съд убедително е обосновал правната теза за разкритото престъпление и неговото авторство, като в съпоставка е проследил факти и за друго подобно деяние, извършено от подсъдимия по същия начин и мотив, за което е бил осъден с влязлото в сила на 04.11.2016 г. решение по н.а.х.д. № 54/ 2016 г. на Старозагорския окръжен съд за престъпление по чл. 225б, ал. 1 от НК и на основание чл. 78а от НК е бил освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба от хиляда лева.

Не е допуснато съществено процесуално нарушение, което да е довело до накърняване на правата на подсъдимия, нито въззивният съдебен акт страда от липса на мотиви. Затова и наведеното в жалбата касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК не е проявено по делото.

Неоснователна е касационната жалба и в частта за допуснато нарушение на материалния закон с отказът на съдилищата да приложат по-благоприятните закони по чл. 78а от НК или по чл. 225б, ал. 3 от НК.

Пловдивският апелативен съд е изложил подробни и убедителни съображения за отсъствието на по-леко квалифициращото обстоятелство „маловажен случай“ по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК. Позовал се е на тълкуването на разпоредбата, дадено с ТР № 53/ 1986 г. на ОСНК. Правилно е съобразил всички обстоятелства, за да прецени, че осъщественото от подсъд. Д. деяние не се различава съществено от престъпните прояви от същия вид, а „ниската“ стойност на наследващата имотна облага съвсем не представя случая с ниска степен на обществена опасност, а тъкмо напротив – престъпният дар е в границите на обичайните размери за проявената „лекарска“ услуга, освен това накърнява обществените отношения, като дава възможност до нерегламентирано източване на Здравната каса, допускане на други нарушения на здравното законодателство, създава неправилната представа у здравно неосигурените лица, че имат достъп до здравни услуги без да ги заплащат и без да внасят задължителните си здравни осигуровки към държавата, подкопава доверието у лекарското съсловие и в частност – в почтеността на подсъдимия спрямо неговите пациенти.

Институтът по чл. 78а от НК е неприложим по съображенията изложени на стр. 8 от въззивното решение – имуществените вреди от деянието не са възстановени. Затова касационната инстанция не може да освободи подсъд. Д. от наказателна отговорност за извършеното от него престъпление. Доводите на съдилищата, че предишен съдебен акт препятства приложението на чл. 78а от НК, са несъстоятелни.

Обжалваното въззивно решение като правилно и законосъобразно подлежи на потвърждаване.

Старозагорският окръжен съд е пропуснал в присъдата си да приложи чл. 53 от НК. След получаване на делото следва да постанови определение в открито съдебно заседание по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, като съобрази и разпоредбата на чл. 225б, ал. 4 от НК.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 [от НПК](#)

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 85 от 26.03.2018 г. по в.н.о.х.д. № 97/  
2018 г., по описа на Пловдивския апелативен съд, Трети наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.